

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 113 - 25 Kuruş

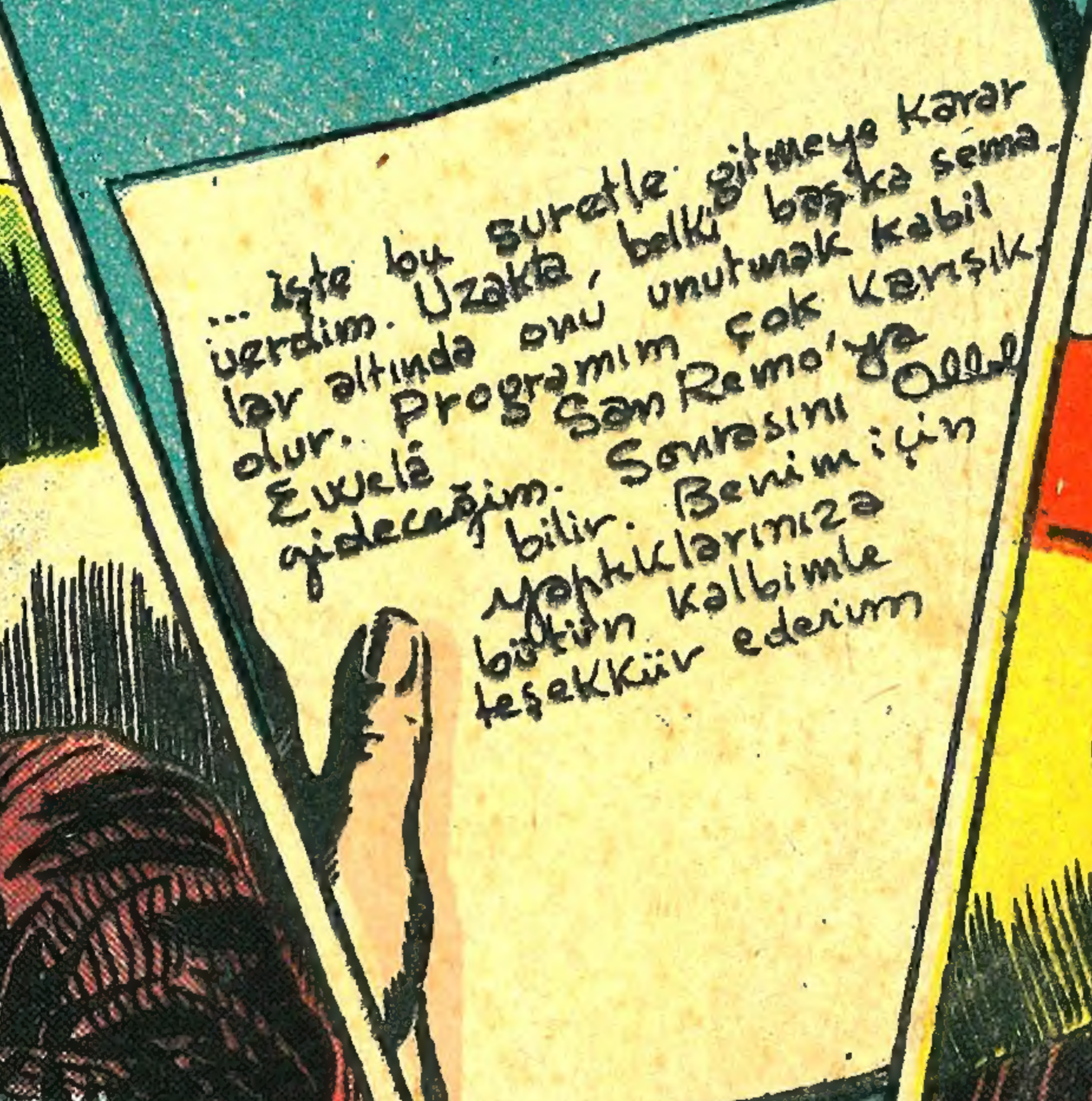
12 - Temmuz - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

YALNIZ MATİLDE'NİN DEĞİL BU GENÇİN DE KALBİNİ KIRMIŞ.. O ALÇAĞIN YÜ.. ZÜNDEN DÜNYA İKİ BEDBAHT DAHA KAZANDI..

ONBİRE DOĞRU ROZARYO BİR MEKTUP GETİRDİ..

... işte bu suretle gitmeye karar verdim. Uzakta, belki başka semalar altında onu unutmak kâabil olur. Programım çok kânsik. Evvelâ San Remo'ya gideceğim. Sonrasını bilir. Benim için mehtaklarımıza bütün kalbimle teşekkür ederim

İHTİYAR OKUMAYA DEVAM ETTİ.

Hayatımda yegâne unuttuğum iyi insan sizsiniz. Muhterem Profesör Allah sizden razı olsun ve sizi korusun. Bir evlat, muhabbetiyle ellerinizden öperek veda ederim.

Matilde.

ZAVALLI KIZCAĞIZ.. BÖYLE TEK BAŞINA MAHVOLACAKTIR..

MATİLDE LÜKS BİR OTEL SEÇTİ. BÜTÜN ÜMİDİ SEFAHATE DALMAK VE AŞKINI UNUTMAKTI.

NE SIKILIYORUM. HİÇBİRŞEY AVUŞTAMIYOR BENİ.. BU GİDİŞLE SERAPTA SINIR OLACAĞIM.

OTELDE MATİLDEYE "HİÇ GÜLMİYEN KADIN" ADINI TAKMIŞLARDI. BİRÇOK ERKEKLER ONA YANASMAYA TEŞEBBÜS ETTİLER.

BAYAN.. BANA HERKES ÇOK SEMPATİK OLDUĞUMU SÖYLERLER. BİR AN İÇİN BUNU DOĞRU KABUL EDİP SİZE REFAKAT CÜR'ETİN. DE BULUNSAM NE DER SİNİZ?

SÖYLYECE. GİM GAYET BASİT. HER KESİN SÖYLEDİĞİNE İNANMAYIN VE AÇIKTAN GE. FİN. DERİM.

BİR SABAH..

HÖRMETLERİMİ SUNARIM MAT. MAZEL.. SİZE TEKRAR GÖRÜŞECEĞİMİZİ SÖYLEMEMİŞ MİYDİM?

YOKSA SİZ DE BU OTELDE Mİ OTURUYORSUNUZ?

BİR TALİH ESERİ OLARAK ÖYLE FA-
KAT KORKMAYIN. SİZİ MÜMKÜN OLDU.
ÖÜ KADAR AZ, YALNIZ AKŞAMLARI RA-
HATSIZ EDERİM. SAN-REMODA MEH-
TABIN ÇOK GÜZEL OLDUĞUNU SÖY-
LERLER. MUKAVEMET İMKANSIZMIŞ

MERAK ETMEYİN BEN MUKA-
JEMET ETMESİ-
Nİ BİLİRİM.

BU ADAMLA AYNI OTELDE OLMASINA
CANI SIKILDI. BURADA OLMUŞ VEYA
OLMAMIŞ.. BANA NE ? BENİM İÇİN
KIYMETİ SIFIRDIR.

YEMEK
SALONUNDA BİRKAÇ
GÜNDEBERİ GENÇ, GÜZEL, ESMEK
BİR KADIN YANINDA YEMEK YIYORDU.

YÜZÜ YABANCI
DEĞİL.. BİR YER
DE GÖRMÜŞLÜ-
ĞÜM VAR.. AMA
NEREDE ?

HİZMETÇİ KIZA SORDU.
ŞU MASADA YEMEK YİYEN
BAYAN ADI NE ?
KONTES VIOLONA..
İSVİÇRELİ..

HAYRETİNDEN
BAĞIRMAMAK İÇİN KENDİNİ GÜÇ-
SIRLEMONT TA ONU PAV. TUTTU
LO'YLA BERABER BELE-
DİYE DAİRESİNDEN ÇI-
KARKEN GÖRMÜŞTÜM

113/2

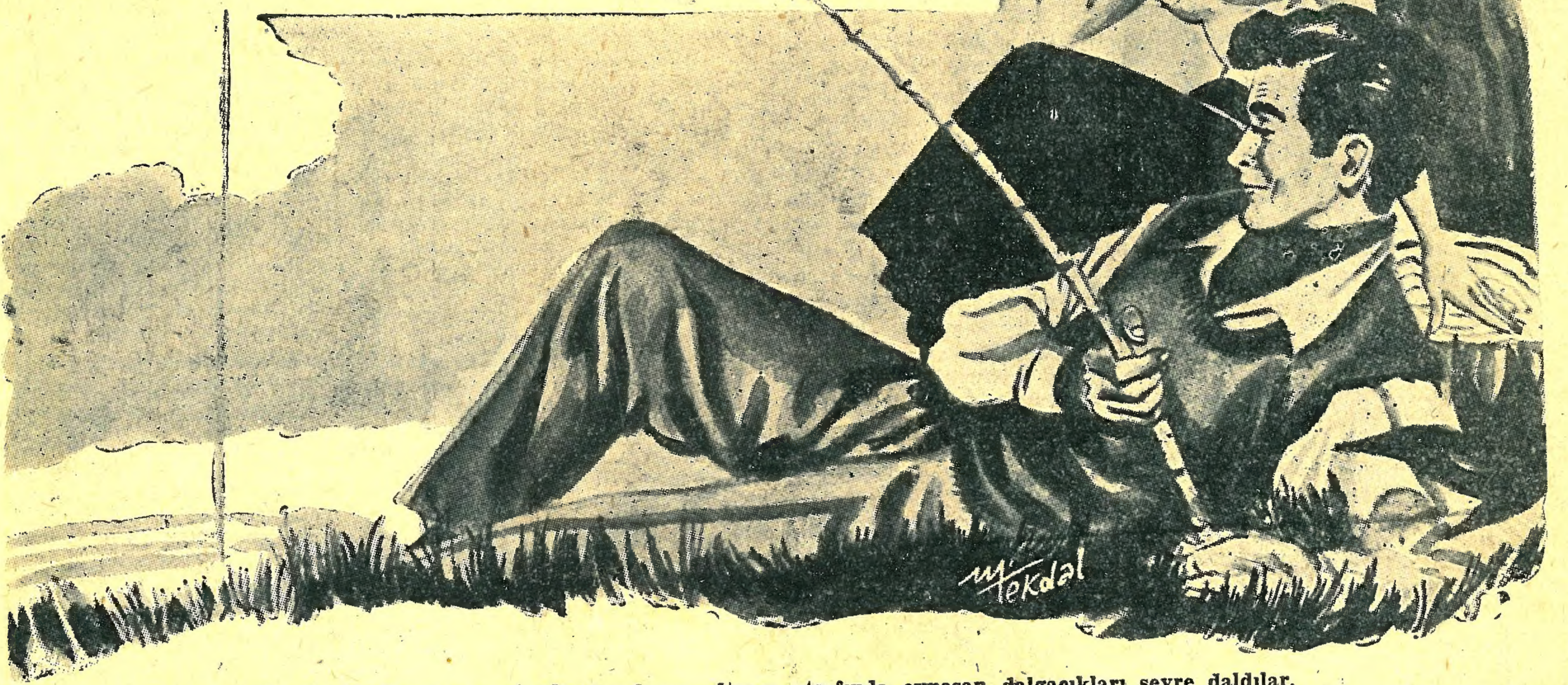

BURAYA GE-
LELİ İKİ GÜN OLDU. BİR BAYI BEK-
LİYORMUŞ

BİR BAYI
MI ? YANI
KOCASINI
MI ?

SUKUTU HAYAL

Kız da Jim'in yanına oturdu beraberce oltanın etrafında oynayan dalgacıkları seyre daldılar.

Jim Atherley ormandaki kütüklerden birinin üstüne oturmuş, saatlerden beri hiç kımlıdamadan ve istemiye istemiye, geride bıraktığı günleri düşünüyordu.

Daha uzun zaman yaşayacağı muhakkaktı. Fakat ne yazık ki hayatına neşe ve hattâ mâna verecek olan biricik şeyi, Elissa'yı kaybetmişti. Kendini zorlayarak, onunla son karşılaşmalarını hatırlamaya çalıştı. O gün, kızın kendisine karşı hiç te lâkayt olmadığını sezerek bayağı ümide kapılmıştı. Zavallı Jim, böyle yapmakla ne büyük bir hatâyâ düştüğünü de, Elissa'nın Carley Evans'la evlendiğini duyup, yıldırımla vurulmuşa dönünciye kadar anılamadı.

Elissa Jim'e: «Sen fena bir çocuk değilsin, demisti. Üstelik te hoşuma gidiyorsun. Fakat, seni kocam olarak düşünmek bile bana gülünç geliyor.»

Jim de: «Fakat sen geçenlerde beni sevdiğinden bahsetmiştin. Elissa...» diye kekeleyerek cevap vermeye çalışmış ve sonra hiçbir şey söylememeyi tercih ederek çekip gitmişti. Ertesi gün Elissa, üstünde Mrs. Evans tazı kartvizitler bastırarak yeni kocası ile beraber balayı seyahatine çıktı. Büyük bir yeise kapılan delikanlı da derdini avutmak için, işi gücü bir yana serip şehir şehir dolaşmaktan başka çare bulamadı.

Ve günün birinde yeşil ve sessiz bir kasabada hasret çektiği inzivaya kavuştu. Şimdi artık etrafını sebze fidanları ve çiçeklerin süslediği küçük bir kulübede yaşıyordu; rahatını da ara sıra bu nâhoş meseleyi hatırlamaktan gayri hiçbir şeyin kaçırdığı yoktu.

İçinde alabalıklar kaynaşan, etrafı manolyalarla çevrili küçük bir gölde avlanıyor ve bu suretle sükûnetin sınırlar üzerindeki teskin edici tesirini ilk defa olarak müşahade etmek imkânını buluyordu.

Bir gün gölün doğu kıyısındaki bendin önünde yüzen bir kız gördü; siyah saçlı ve deniz yeşili gözlü bir âfetti bu. Birdenbire bakışları karşılaştı ve Jim o anda başının fena halde döndüğünü hissetti; öyle ki sahile çıkmak üzere olan kızın sırtında mayo olup olmadığının bile farkına varamamıştı.

Kız sıçrayarak bir çalının arkasına saklandı ve berrak bir sesle: «Ne olursunuz! diye yalvardı. Ben giyininciye kadar başınızı çevirin.»

Jim: «Merak etmeyin» diye cevap verdi. «Ben sizin bildiğiniz mütecessis insanlardan değilim.» Ve arkasını dönerek elindeki sopa ile toprağa mânasız şekiller çizmeğe başladı; oltasının ucunda çırpan balığı bile unutmuştu. Akli mütemadiyen kızın yüzündeki çillerle meşguldü çünkü.

Derken aynı sesi tekrar işiterek kendine geldi. «Şimdi artık bakabilirsiniz!»

Yavaşça döndü ve: «Yanılmamışım» diye gülümsedi: «Yüzünüz sahiden çilliymiş.»

«Evet, biliyorum, bilhassa sudan çıkınca çok göze batarlar.»

— «Yüzmenize ben mi mâni oldum yoksa?»

Kız güldü. «Zaten yorulmuştum» dedi ve hemen arkasından ilâve etti. «Sizi bu taraflarda hiç görmemiştim. yabancımanız galiba.»

«Şimdiye kadar öyleydin ama, her nedense birkaç dakikadan beri burada yerleşmenin hiç te fena olmıyacağını düşünmeye başladım.»

Kız da Jim'in yanına oturdu, beraberce oltanın etrafında oynayan dalgacıkları seyre daldılar.

Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlayan delikanlının gözleri ara sıra kızın akşam güneşinin donuk ışığı altında parıldayan ıslak saçlarına takılıyordu; içinde de rahatsızlık verici kıpırdanışlar hissetmiye başlamıştı.

Buraya başını dinlemek ve kalbini dinlendirmek için geldiğini düşünerek kendi kendine gülümse-di. İçinden gelen bir ses: «Sen bu kızdan mutlaka uzaklaşmalısın» diyordu.

Kulübesine girip piposunu yakarak yağ kandilinin dibindeki sedire uzandığı zaman bu sesin büsbütün yükseldiğini hissetti ve duvarda kocamanlaşan gölgelere bakıp; «Hayır!» diye haykırdı.

Ertesi gün öğleden sonra aynı yerde tekrar karşılaştılar. Kızın sırtında güneşten yanmış kollarının tatlı rengini açığa vuran sarı bir keten entari, yanında da başka bir adam vardı.

İlk önce bir pırnal meşesinin arkasında oturan Jim'i görmedi. Adamın koluna girmiş, berrak sesi ile: «Burasını çok seveceksin, şekerim» diyordu.

Jim'in damarlarındaki kan donar gibi oldu. Bir kız bir adama «Şekerim» deyince bunun ancak bir tek mânası olabildi. Hele bu kadar güzel bir kız aynı sözü bu kadar romantik bir dekorda söylerse, bunu hayra yoran insanın zekâsından şüphe edilirdi. Halbuki Jim, akıllı bir adamdı.

Kızın yanındaki: «Keşke balık ağını da beraber getireydim, sevgilim, dedi. Böyle bir yere geleceğimizi bana neden söylemedin?»

«O zaman balık tutmaya dâ-lacak ve manolyaların güzelliğini seyredermiyecektin de ondan şekerim.»

Jim elinden düşen oltayı topladı ve çabucak uzaklaştı. Uğradığı sukutu hayalin büyüklüğü ona tekrar deniz yeşili gözlü Elissa'yı hatırlatmıştı. Kulübesine yaklaşıırken kendi kendine: «Bu sefer ona nekadar aptal olduğumu düşünmek fırsatını bile vermiyeceğim» diye mırıldandı.

Kapıdan girer girmez hemen bavulunu bir iskemlenin üzerine koydu, kapağını bir yumrukta açtı

ve bir eliyle boşalttığı çekmecele-rin muhteviyatını öbür eliyle içi-ne tıkmaya başladı. Gözle-rinde vahşi bir hiddet ve hareketlerinde korkunç bir çabukluk vardı. O anda bütün isteği de kızla bir daha karşılaşmadan burayı terk edebilmektir.

Çantaları, kapının önünde du-ran otomobiline yüklerken birden-bire durakladı. Kolunu yanındaki adamın şekerinin, beline dolamış olan kız ona doğru ilerliyordu. İyice yaklaşıncı: «Jim!» diye seslendi. «Seni şekerimle tanıştırayım, onu mutlaka çok seveceksin.»

Jim, şekere baktı. Bu şakakla-rına kır düşmüş, mütebessim çeh-reli bir adamdı. Gülümsiyerek Jim'e elini uzattı ve: «Bu yarama-zın istediklerini yapmamak elimizden gelmez, dedi. Çünkü biricik yeğenim olduğu için her arzusunun yerine getirilmesine hak kazandığını zannediyor.»

Jim'in elindeki çantalar yere yuvarlandı. Kız sordu: «Bir yere mi gidiyorsun Jim?» Jim zorlukla yutkundu ve «Hayır» dedi. «Görü-yorsun ya, otomobildeki çantaları kulübeye taşıyordum...»

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHİRİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Birkaç gün sonra Beril babasından derhal avdet edeceğini bildiren bir telgraf aldı. Dr. Mervil direktörü bulunduğu şirketler hakkında, gazetelerde çıkan bazı yazıları okuyunca ilk trenle evine dönmeği münasip bulmuştu.

Beril istasyona gitmedi ve babası eve geldiği zaman da evde yoktu; hattâ geldikten sonra da onu pek seyrek gördü. Doktor bazı mühim meseleler dolayısıyla hemen her zaman Step'in yazıhanesinde veya evinde bulunuyordu. Bir gün Beril de Step'in evine akşam yemeğine davet edildi. Doktorun Solt'un mahkeme işleriyle meşgul olmaması Beril'i hayretlere düşürüyordu. Doktor, Ambroz ölmüş gibi onun ismini bile ağzına almaz olmuştu.

Gece geç vakit yatmak üzere babasından ayrılırken, doktor, konuşmak mecburiyetinde kalmış ve o dakikaya kadar söyleyemediği fikirlerini söylemeği münasip bulmuştu.

— Senin evlenme işi çok uzamasa daha iyi olur zannındayım. Step, âlâyişli düğün filân istemiyor. Yalnız resmi bir nikâh ve sonra da birkaç samimi dostun davet edileceği bir yemek kâfidir, diyor.

— Hemen evlenmek istiyor mu?

— Derhal! Bir iki hafta içinde olması münasiptir dedi. Bence bir ay içinde yapmamız daha iyi olur değil mi?

Beril itiraz ederek:

— Hayır hayır bir ay bile az! Daha fazla olmalı. Şayet bununla senin işini bozuyorsam çok müteessirim baba. Fakat daha evvel olmasına imkân yok! dedi.

— Pekâlâ. Senin evlenmenin, benim işlerimle ne alakası olur?

Diyen babanın gözleri tamamen aksini ifade etmekte idi. Step, doktora şartlarını söylemişti. Beril'in babasının tekliflerini itirazsız kabul edeceğini ve düğünün gün ve saatini bile kolayca tesbit edeceğini zannediyordu.

XXXI

Mahkeme günü yaklaşıyordu.

Sir Con Makston müekkiliyle iki kere konuştu ve sonra da Beril'i ziyaret etti. Avukat, Solt'un müdafaasını bir türlü kabul etmemişti. Beril'in ısrarla rica etmesi üzere kabul etti.

— Solt ile temas etmeğe başladığımdan beri sizi görememiştik. Ne biçim adam bu! Her haliyle insanı hem sinirlendiriyor, hem de alâkadar ediyor. Bir ara müdafaasını üzerine almak bile istemiştik. Fakat onun talihsiz bir adam olduğunu söylediğiniz zaman kabule mecbur oldum. Hakkında başka bir bildiğiniz var mı?

Beril susunca avukat devam etti:

— Şayanı hayret bir adam! Ben bu çeşit insana hiç rastlamamıştım. Birçok insanların en mahrem taraflarına kadar nüfuz edebildiği halde bu adamı bir türlü anlıyamadım.

Müdafaamı hazırlamak için kendisile konuşmağa gittiğim zaman bana ruhların ebediyetinden bahsetti, uzun uzun anlattı. Bizim ebediyet dediğimiz şey, onca basit bir riyaziye formülü imiş. Bana bunu kendisinden birçok misaller getirip mukayeseler yaparak isbatla çalıştı, fakat bana diğer insanlar gibi kolayca tesir yapamadı. Onda İsâ'yı andıran bir sakinlik ve ebedî bir saadete mazhar olmuş bir hal var. Vâkıa bu tabiri iki kere kaatil olan bir adama kullanmam biraz tuhaftır ama, hakikat

budur. Onu kurtarmak imkânını göremiyorum bayan! Bunu size söylemek mecburiyetinde olduğumdan dolayı çok müteessirim. Fakat boş ümitlere kapılmamanız için söylemek mecburiyetinde kaldım. Eğer öldürdüğü Moropulos'un kötü bir adam olduğunu isbat edebileydik Solt'u kurtarmamız şansı artardı. Fakat birçok defa kendisine bu hususta sualler sorduğum zaman cevap vermemekte direndi. Hattâ itiraf ediyor: «Evet onu öldürdüm. Ne olacak? Mecbur kaldığımdan değil, taammüden öldürdüm onu! Hayatta bırakmak istemedim!» diyor. Bu şekilde konuşan bir insanla nasıl iş görülür? Sonra bu cinayette sık sık bir kasadan bahsediliyor. Belki gazetelerde de buna dair bir şeyler okumuşsunuzdur. Bu kasa Yunanlının evinde bulunmuş ve gizli evrakı muhafaza için kullanılıyor-

Beril, babasından, derhal avdet edeceğini bildiren bir telgraf aldı.

muş. Kasayı açan şifre öğrenildiği zaman açılacağı muhakkaktır. Soltun bu şifreyi bildiğini zannediyorum. Kendisine birkaç kere bu şifreyi sorduğum halde hiç cevap vermedi. Babanız kasa hakkında bir şeyler biliyor mu Beril?

Beril başını sallıyarak:

— Zannetmem. Fakat sorarım. Yalnız bana mahkeme günü Ronni'nin de geleceğini söylemişti. Acaba şahit olarak mı celbedilecek?

Avukat oğün tesadüfen Ronni ile konuşmuş olduğu için cevap verecek bir vaziyette idi.

— Ronni bir gazeteye mahkeme hakkında bir makale yazmış. Kendisine karşı çok kindar duran bu Solt'la aralarında neler geçti acaba? Çünkü Solt mahkemeye onun da sokulacağına çok seviniyor.

Beril güldü ve titreyerek şöyle dedi:

— Himayesiz kimseleri koruyan Allah vardır. Fena insanların za-yıfları kendi kirli işlerine âlet etmeleri kabildir ama. Tanrı plânları suya düşürebilir!

Aşk ve Macera Romanı: 18

XXXII

Ambroz Solt ölüm cezasına mahkûm edilmişti.

O gün öğleden sonra bir uşak, Kristin'e bir mektup getirdi. Kız bu mektubu okuduktan sonra annesine:

— Şayet gece Mis Mervilde kalırsam bana darılmazsın değil mi anneciğim? diye sordu.

Bayan Kolebruk cevap vermedi. Yalnız başını salladı. Kristin son zamanlarda çok sinirli olmuştu. Bunun, teessürden ileri geldiğini söylüyordu.

Beril'e gitti ve birlikte radyodan muhakeme hakkındaki habadisleri dinlediler. İdam hükmünü öğrenince Kristin söylendi:

— Umdüğümüz başımıza geldi! Sir Makston telgrafında Ambroz hakkında bir şeyler söylüyor mu?

— Evet, telgraf burada...

Kristin telgrafı aldı ve okudu: «Solt ölüm cezasına mahkûm oldu. Hükmü şayanı hayret bir ce-

tular.

Kristin bir ara sordu:

— Solt size, sizi sevdiğini söylemiş mi idi Beril?

Beril bu suale cevap veremiyerek bir lâhza tereddüt etti. Kristin devam ederek:

— Bunu bana anlatmak istemiyorsunuz. Müteessir olacağımdan çekiniyorsunuz değil mi? Hayır Beril, beni müteessir etmez. Bilâkis sizi sevdiğine çok memnun olurum! dedi.

XXXIII

Step, Dr. Mervil'in de iştirak ettiği bir nevi meclisi idare içtimaini Ronni'nin riyasetinde yaptırmıştı. Ronni'nin koltuğuna oturmuş olan Step ceketinin iç cebinden bir deste evrak çıkarıp masanın üzerine atarak:

— Almak istediğiniz evrak bunlardır değil mi, Mervil? dedi.

Sonra Ronni'ye döndü:

— Biz bu hisse senetlerini 43 den aşağıya satmıyacaktık!

Ronni, şaşalamış, kekelemeğe başlamıştı. Step, masaya bir yumruk indirdi:

— Öyleyse bu hisse senetlerini birkaç gün evvel neden (35) den sattınız? Şayet bir daha böyle bir şey yaparsanız o vakit görürsünüz!

Dr. Mervil:

— Ben Ronni hakkında şuna kanaat getirdim ki o...

Diye söze başlayacağı sırada Step şiddetle sözünü kesti:

— Çenenizi tutunuz! Hisse senetleri nasıl olsa birdenbire düşeceğinden zarar etmiş sayılmayız. Fakat bu köpek, sözünü neye tutmadı?

Ronni mırıldanıyordu:

— Sakin olunuz Step! Bunda bir yanlışlık var. Komisyoncum benden emir almadan satmış!

Doktor söze karıştı:

— Hazır hisse senetlerinden bahis açılmışken şirketin matlubatının son vaziyetinin ne olduğunu öğrenmeği de çok isterdim... Bilmem siz ne dersiniz?

Doktor sekiz günden beri bu suali sorabilmek için kendinde cesaret bulmağa çalışmış ve bulunmuştu. Devam ederek:

— Bu işde mesul müdür benim! Ronni ile siz yakanızı kurtarabilirsiniz. Fakat şayet matlubat doğru değilse ben yükün altından nasıl kalkarım?

Step cevap verirken bu mevzu temasından çekindiği için sesini hafifletmişti.

— Matlubatta bir yanlışlık yok canım! dedi. Endişeye sebep görmeyin!

— Endişe etmiyorum! Sizde bu hisse senetlerinin suretleri var mıdır?

— Evet, kasanın içindedir.

Morel'in canı sıkılmıştı:

— Bu senetler ne münasebetle kasaya kondu? Moropulos'un sizin hesabınıza çalıştığını biliyorum. Fakat yaptığı işin mahiyeti hakkında hiçbir malûmatım yok. Solt ve Moropulos'un sizin yanınızdaki vazifeleri nedir? Az evvel bahsettiğiniz kasa, Solt tarafından imal edilmişti değil mi? Kendisi bana böyle bir şey anlatmıştı da...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

«Ne dersiniz beyefendi, yanlışlıkla benim valizimi almışsınız!»

SONTED BİR

Nakleden: Seyhan Bilbaşar

Ted Barclay tarafından May-fair'deki Boulter's Mews so-kağında hesabı görülen Derek Walton uzun boylu, geniş omuzlu kara saçlı, kara gözlü, yürürken hafifçe topallayan genç bir adamdı. Ted Barclay garip bir adamdı. ona benzediğini ilk defa olarak farketttiği zaman aklına şeytanca bir plân gelmişti. O sıralarda iş-leri iyi gitmiyordu ve artık dala-verere sayesinde para kazanmak ko-laylığını kaybetmişti. Vâkıa adam öldürmek o zamana kadar yaptığı işlerden değildi, ama Ted Barclayın para kazanmak için baş vurmaya-cağı çare yoktu.

Bond Street'ten iki adım ileride ufak ve şık bir kuyumcu dükkâ-nına sahip olan Mallard'ın yanın-da çalışan Derek Walton'un ince kesilmiş kara bir bıyığı vardı ve yürürken hafifçe topallıyordu. Öldürüldüğü gece valizinde, Birming-ham'a götürmekle mükellef oldu-ğu kıymetli bir elmas paketi bu-lunuyordu.

Cinayetin işlenmesine sebep vâkıa bu elmas paketi idi ve Ted Barclay bunların hatırı için elini kana bulamıştı. Fakat Derek Wal-ton'un boyu biraz daha uzun ol-saydı, veya gözlerinin rengi kaatili olacak olan adamın gözlerinin rengine benzemeseydi yine de öl-lümden kurtulacaktı.

Köpek yarışlarına karşı hasta-lık denecek bir iptilâsı bulunması onu ölüme büsbütün yaklaştırdı. Zira durmadan müşterek bahis oynuyordu ve gırtlığına kadar borca girmişti.

Ted Barclay onu aylarca göz hapsinde bulundurdu ve bir insa-nın diğer birinin hayatı üzerinde ne bilmesi mümkünse hepsini öğ-rendi. Bu kolay olmuştu. Zira De-rek Walton'un her akşam kuyum-cu dükkânından çıktuktan sonra yaptığı işler birbirinden kıl kadar farklı değildi.

Ted Barclay şimdi Boulter's Mews'in gölgesine sığınmış bunla-rı düşünürken bir yandan şansına

teşekkür ediyor, bir yandan da Derek hakkında bilmediklerinin sadece onun kafasından geçen fi-kirler olduğunu düşünüyordu. An-cak bunların bir ehemmiyeti yoktu. Bilse tabii ki fena olmazdı, ama dediğimiz gibi fazla bir önemi yoktu ve Ted Barclay'ın bu uğur-

da gayret sarfetmesi aksi, netice verebilirdi. Hem sonra tetiği çek-mek üzere olan avcının, geyiğin kafasından geçenleri bilmesine ne lüzüm vardı...

Walton bu akşam geç kalmıştı. Barclay saatine bir göz attı. On dakika sonra polis memuru bura-dan geçecekti. İki dakika kadar daha bekleyebilirdi. Walton o za-mana kadar gelmezse plânını baş-ka geceye bırakmak zorunda kala-caktı. Ancak işi bu gece görme-mek çok acıydı. Zira hava ve de-kor cinayet için idealdi. Dükkân-lar kapanmış, sokak tenhalaşmıştı ve West End'in gece hayatı henüz başlamıştı. Bütün bunların üs-tünde olarak da ince bir sis etrafı kaplamıştı.

Ted Barclay iki dakikanın bit-mesine otuz saniye kala, kulakları-na bir musiki gibi gelen aşına sesi duydu. Elli metre kadar ileride, Fentiman Street'in içindeki ku-yumcu dükkânının arka kapısı kapanmıştı. Anahtar sesleri de du-yuldu. Walton yine dükkândan en son olarak çıkmıştı.

Bir ara sessizlik oldu. Ted Barclay heyecanlanmıştı. Acaba Walton kısa yoldan geleceğine Bond Street'i mi terrih etmişti. Ama biraz sonra adımların sesi duyuldu. Onun, yürümekte olan yüzlerce kişinin arasından tanıyıp çıkaracağı adımların sesi.

Ancak adımlar bugün biraz hızlıydı. Walton çabucak onun hi-zasına geldi. Barclay bir an etrafı gözden geçirdikten sonra yolun or-tasına fırladı ve elindeki bıçağı hızla adamın kulağının arkasına sapladı.

Walton'un ağzından bir hırıltı çıkmış, fakat vücudu yere düşme-mişti. Ted Barclay onu tuttu, fakat elindeki valizine yere düşmesine mâni olamadı. Bütün gürültü bun-dan ibaretti. Barclay ölü vücudu sırtına vurdu ve valizi yerden al-dıktan sonra deminden beri arka-sına saklamış olduğu aralık kapı-dan içeri girdi.

Beş dakika sonra aynı kapıdan

Derek Walton elinde valiziyle çı-kıyordu. Daha doğrusu onu uzak-tan tanıyanlar böyle sanırdı. Esa-sında, daha dikkatli bir göz bu şahsın Derek Walton'dan bazı ufak tefek farklarla ayrıldığını anlayabilirdi.

Köşedeki gazeteci tabii hiçbir şeyin farkına varamadı. Gazeteyi uzatarak her akşamki selâm cüm-lesini tekrarladı ve parasını aldı. Barclay'ın şansı iyi gidiyordu, çün-kü tam o gazeteciyle konuşurken polis memuru yanlarına gelmişti. Şimdi Derek Walton'un Bond Street'ten geçmiş olduğuna dair iki sağlam şahit vardı. Gazeteci unutsa bile polisin unutmamasına im-kân yoktu.

Hemen bir taksi durdurarak polisin işiteceği bir sesle «Eus-ton garına» dedi.

Hakiki Walton Birmingham'a birinci mevkide seyahat ederdi. Sahtesi de öyle yaptı ve valizini trene getiren hamala öyle cömert-çe bir bahşış verdi ki bu adamın da onun trene bindiğini unutma-sına imkân kalmamıştı.

Walton daima restoranda yerd-i. Barclay önce, restorandaki kuv-vetli ışık altında tanınacağından korkarak tereddüt etti, fakat son-ra her tehlikeyi göze alıp gitti. Pisman olmamıştı. Garsonla içece-ği bira hususunda biraz konuştuk-tan sonra 6.55 trenindeki mevcu-diyeti onun da hafızasında yer etti.

Kompartimanına, tren New-Street'e varmazdan biraz evvel döndü. Kendisi New Station'da inecekti.

Plânın buraya kadar olanı iste-diği mükemmeliyette tahakkuk etmişti. Yapacağı işlerin gerisi şimdiye kadarkilere nisbetle çok kolaydı. New Station'da indik-ten sonra içinde kendisini yeni bir kostümle yeni bir şahsiyetin beklemekte olduğu bir odaya girecek ve burada fazla kalmadan Londra'ya dönecekti. Boulter's Mew'deki kamyonet onun gelişin-den az sonra binayı terkedecek ve

(Arkası 14. sayfada)

KURUNTU

Nakleden: Leylâ BEKEM

Monika iki gözü iki çeşme ağlı-yordu. Michael bir başkasını sevi-yordu. Ah buna bir türlü inanmak istemiyordu. Fakat ispatı mey-danda idi. Yumruklarına sıkılmış, diz-lerini dövüyor, dudaklarını kanatırca-sına kemiriyordu. Hiddetle saçlarını sına kemiriyordu. Hiddetle saçlarını çücük kâğıt parçasını açıp belki yü-züncü defa olarak okumaya başladı.

'Sevgili Michael

Acele gel. İgi senin derdinden hasta olacak. Zavallı yavrucağ yemi-yor, içmiyor, uyumuyor. Ne yapaca-ğımı bilemiyorum. Çabuk gelmene bak. George'

Monika ayağa kalkıp mektubu es-ki yerine, kocasının pantolon cebine koydu. Yan odaya geçip divana uzan-dı. Gözlerini tavana dikmiş düşünüy-ordu.

Evleneli henüz üç ay olmuştu. Kocası daha şimdiden ona ihanet et-meğe başlarsa, ileriki yıllarda hali ne olacaktı. Şimdiden ne demek? Onu daha evliliğin ilk günlerinde aldatma-ğa başlamıştı. İgi senin derdinden has-ta olacak. Kimdi bu kadın? Hayır kocasını asla ona kaptırmıyacaktı. Olse ona vermiyecekti. Fakat herşey-den evvel İgi'nin kim olduğunu öğ-renmeliydi. Michael'in güzelce bir ku-zeni vardı. Acaba? Yoksa Michael'in vir akşam sinemanın kapısı önünde yerlere kadar eğilerek selâmladığı kâh-küllü genç kadın mıydı? Hayır onla-rın adları başkadı. Birinin Franziska, diğerinin Johanna idi. Halbuki İgi bir ismin kısaltılmışıydı. Michael isimle-ri bu şekilde kısaltmaya bayılmış, Monika'ya Nik derdi. İgi?!. Acaba Ingrid, Irma, Inge. Evet tamam. İn-ge'yi kısaltmış İgi yapmıştı. Birden

gözünün önünde Michael'in eski kâti-besi Inge canlandı. Uzun boylu kum-ral fevkalâde cazip bir kadındı. Onu Michael'in odasında bir defa görmüştü. Düşünlerinden bir gün evvel, Michael Inge'ye yol verdiğini söylemişti. 'Sini-rime dokunuyor. Doğru dürüst bir mektup dahi yazamıyor,' demişti.

İgi'nin kim olduğunu keşfedince içi biraz ferahlamıştı. Ne olsa rakibi-nin kim olduğunu bilince onunla mü-cadeleye hazırlanabilirdi. İgi herhalde kendi eli ile yazmağa çekindiği için Michael'in en samimi arkadaşına gidip rica etmişti.

Öyle vakti Michael eve gelip de yemeğin hazır olmadığını görünce hay-retler içerisinde kaldı. Monika başının ağrıdığını ileri sürüp kocasına bir kaç sandöviç hazırladı. Yemek esna-sında kocasının herbir sözünü tartı-yordu. Her hareketinde her sözünde gizli bir mâna seziyor, şüpheleniyor-du.

— Başın çok ağrıyor mu?

Monika cevap vermemek için ek-meğini ısırıp, ağzına kocaman bir lokma alıp çiğnemeye başladı.

— Bir çocuğumuz olsaydı ne iyi olurdu Monika. Meselâ bir kızımız ol-sa. Hem sen o kadar yalnız da kal-mazdın. Evde olmadığım zamanlar eğ-lenirdin.

Monika'nın bir an için gözleri parladı. Fakat sonra yine bakışları do-nuklaştı. Kocası ne demişti, evde ol-madığım zamanlar canın sıkılmaz eğ-lenirdin. Demek ki bundan sonra artık İgi ile sık sık buluşacaklardı.

— İsmi ne koyardık, Michael?
— Erika, Ingrid...

— Inge koysak?
Monika şüpheli bakışlarla kocası-nı süzdü. O ise başını hayır diye sal-ladı, yüzünü ekşitti.

— Inge olmaz. Başka ne isim ister-sen koy.

— Niçin?

— Çünkü bu isim bana o aptal kâtibemi hatırlatıyor.

Monika anlamamış göründü. Ko-casının paltosunu tuttu.

— Akşama belki geç kalırım me-rak etme. Hem sana bir sürprizim var.

Monika yalnız kalınca yine ağla-maya başladı. En iyisi gidip Inge ile konuşmaktı. Michael'in yazıhanesine telefon edip genç kadının adresini al-dı. Şapkasını paltosunu giyip Inge'nin evine yollandı. Fakat rakibini evde bulamadı. Hizmetçi, onun az evvel çıktığını söyleyince Monika başı ön-de gözleri dolu dolu evinin yolunu tut-tu.

Eve dönünce şapkasını mantosunu bir kenara fırlatıp, koltuğa yıkıldı, de-li gibi ağlamaya başladı. Başı çatlı-yacakmış gibi ağrıyordu. Asabını tes-kin için bir ilâç aldı. Ve ilâcın tesiri ile bir müddet uyuyakaldı.

Birden sokak kapısının açılıp ka-panmasından çıkan sesle yerinden fırladı. Michael paltosunu çıkarıp o-daya girdi karısına büyücek bir se-pet uzattı.

— Monika, sevgili karıcığım. İş-te sana sürprizim. Adı İgi. Kedi sev-mediğini bildiğim için arkadaşım Ge-org'a verdim. Fakat İgi hasretten hasta düştü. Onun için aldım getirdim. Bakalım sen de onu sevecek misin?

Monika sevinçle kediyi kucakladı, yüzünü tüylerine gömüp,

— Hem de nasıl! diye fısıldadı.

GİZLİ VAZİFE!

NE GÜZEL.. SAN-
KI ROMAN HAYA-
TI YAŞIYO-
RUM.

JANİN GÖS-
TER DİL
BİLGİNİ..

NIHA-
YET
İKİ
YÜZ
GÖ-
ZÜK
TÜ.

NE OLUYOR?
YARALI VAR MI?

YO.. NEMNUNİ-
YETLERİNİ BE-
LİRTİYOR-
LAR.

GELİP
SİZE TE-
SEKKÜP
ETMEK
İÇİN DE-
LİĞİ
BÜYÜLT-
TÜK..

GENERALİN GÖNDERDİĞİ
PLAN İŞTE. BENİ
BERLİN ÜZERİNE
TAYYAREYLE AT-
TILAR.

BİR
GENÇ
RUS SUBA-
YI VE ER-
LER GELDİ.

RUSLAR
SEVİNG-
LERİNDEN
HOP HOP
HOPLATTI-
LAR.

YAŞASIN KÜÇÜK
KAHRAMAN!

BIRAKIN.. BİRAZ
KONUŞA-
YIM..

NE
Dİ-
YOR?

BEN RUS DEĞİLİM. FRANSIZIM
BANA AMERİKALI NİŞANLIMI
YARDIM ETTİ.

BU ALMAN

HAYIR AMERİKALI..
KİM İNGİLİZCE
BİLİYOR..

BEN.. MOSKOVADA İNGİ-
LİZCE ÖĞRETMENİ
İDİM

ÇOK GÜZEL
BERLİN
DE GÖR-
DÜKLE
RİMİ AN-
LATABİ-
LİRİM..

ALEN, RO-
GER VE
RUSLAR
BU SİĞİ-
NAKTAN
KURTUL-
MAK VE
YANDAKİ
EVLERE
HÜCUM
İÇİN BİR
PLAN HAZIR-
LADILAR.

SİLÂHİNİZ
VAR MI?

COOK.. YALNIZ BİR
İKİ AĞIR YARALI HAS-
TAMIZ VAR.. İLÂÇİMİZ
YOK.. YEMEK SONRA
YERİZ.

ARKADAŞLA-
RIMIZ YARALI
LARA BAKAR

BEN HAZIRIM.
ALMANLARLA
CARPIŞAN HER-
KEŞLE DOST-
TUM.

BİZDEN BU İŞİ BAŞARMAK İÇİN
SİLÂH İS-
TİYORUM

BOB'U KUR-
TARMAK İSTİ-
YORSUN.. SENİN
LE GELİYORUM..

BIRAKIN BEN DE
GELİP LENA-
YI KUR-
TARAYIM

SENİ YALNIZ BİRA-
KAMAM.. MERAK-
TAN GATLA-
RIM..

FAKAT JANİN
YORGUNLUKTAN
HARAPSİN.

İSTERSENİZ
BEN DE GELE-
YİM. ALMANCA
KONUŞURUM. JA-
NİNİN ALMAN ÜNİ-
FORMA-
SINI Gİ-
YERİM.

MİŞELİN
BU ÇOK
TEHLİRE-
Lİ OLUR.

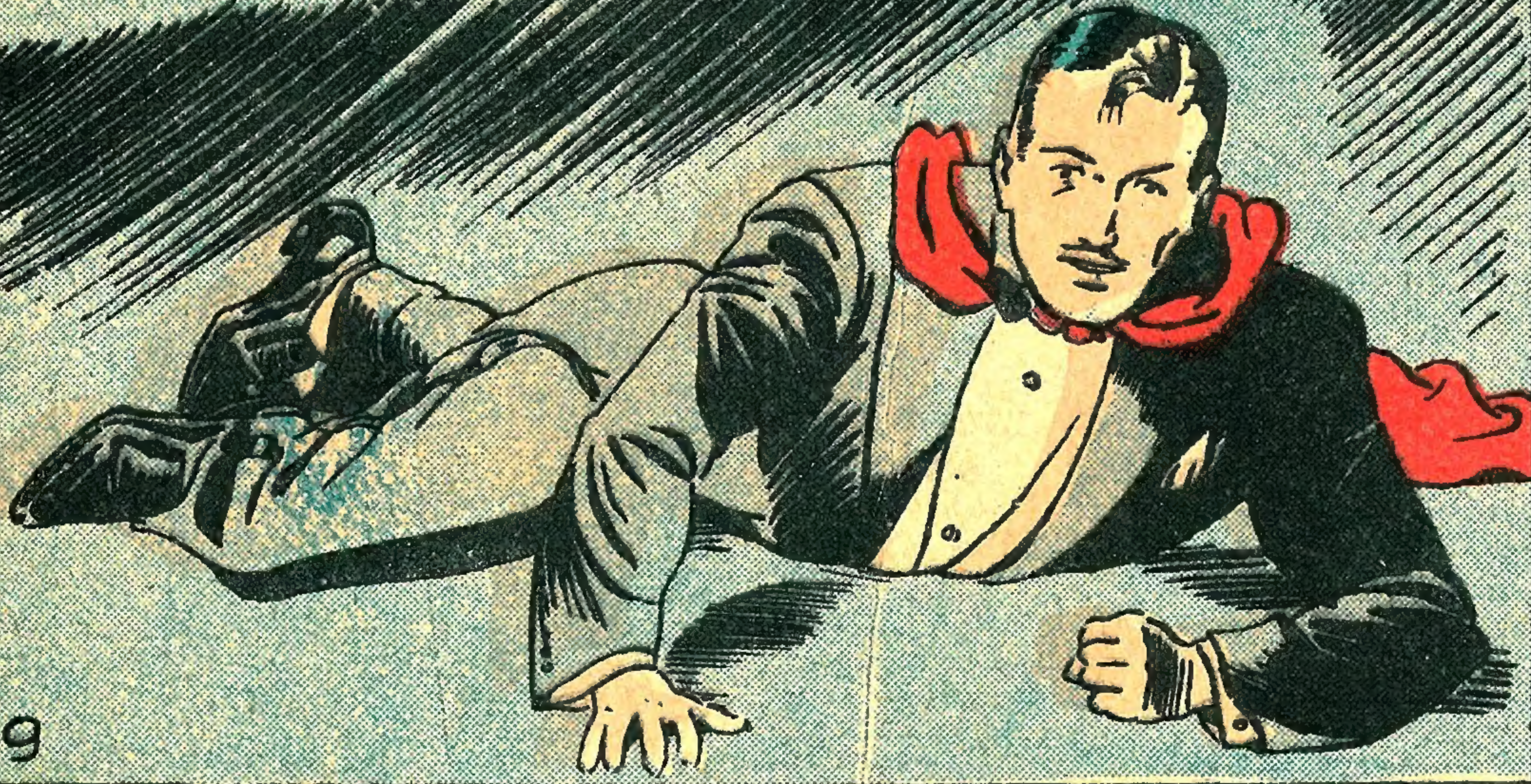
ALEN.. SEN HENÜZ
ÇOK ZAYIFSIN. SENİ
YALNIZ
BİRA-
KAMAM

HAYIR..
HEM ARTIK BU
ELBİSEYLE DOLAŞ-
MA.. TEHLİKELİ OLUR.. (113)

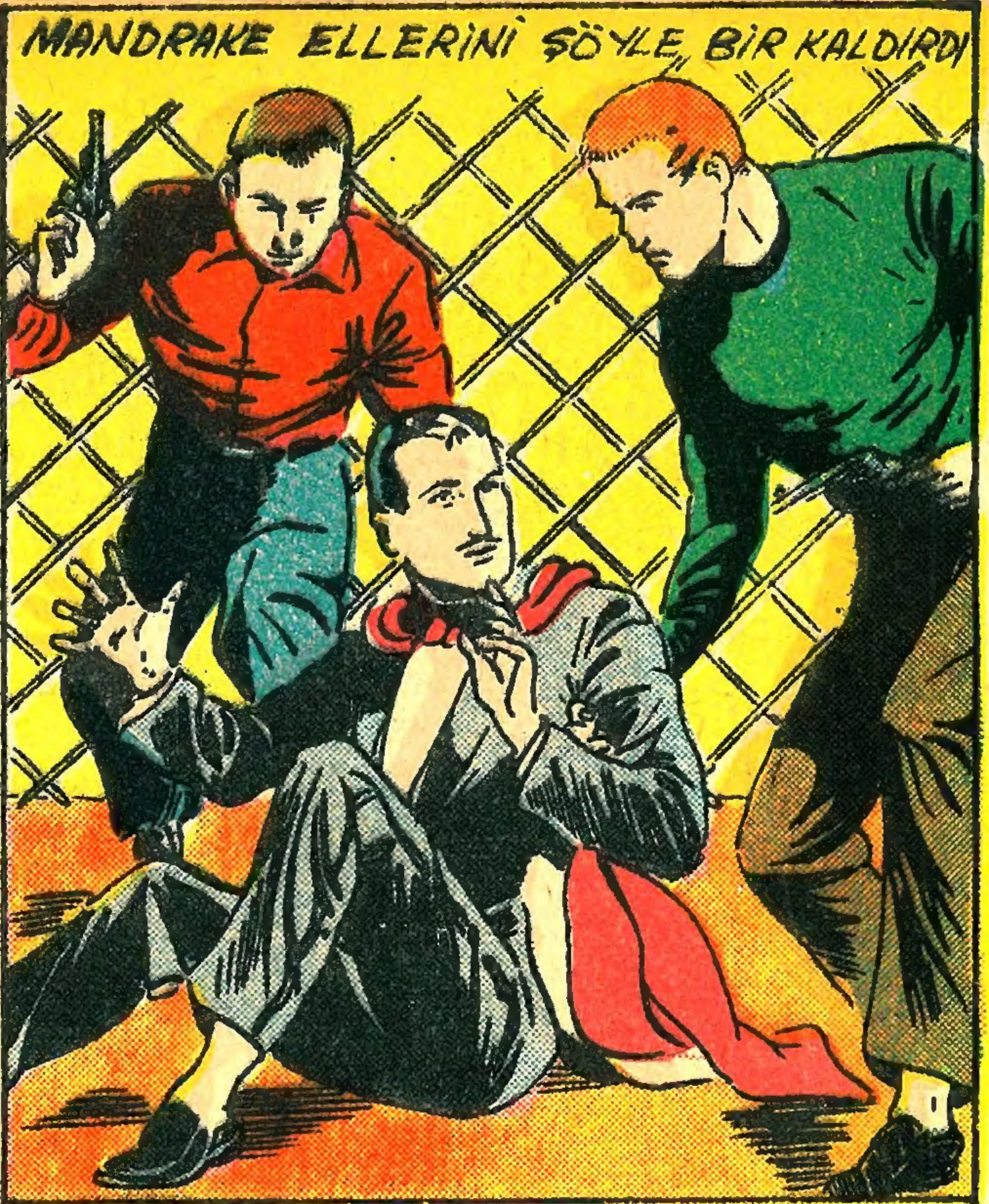
ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE ODADAN
İÇERİ GİRER GİRMEZ
BİR ÇUKURA, TUZAĞA
DÜŞTÜ. AZ SONRA
İKİ BEKÇİ GELDİ.

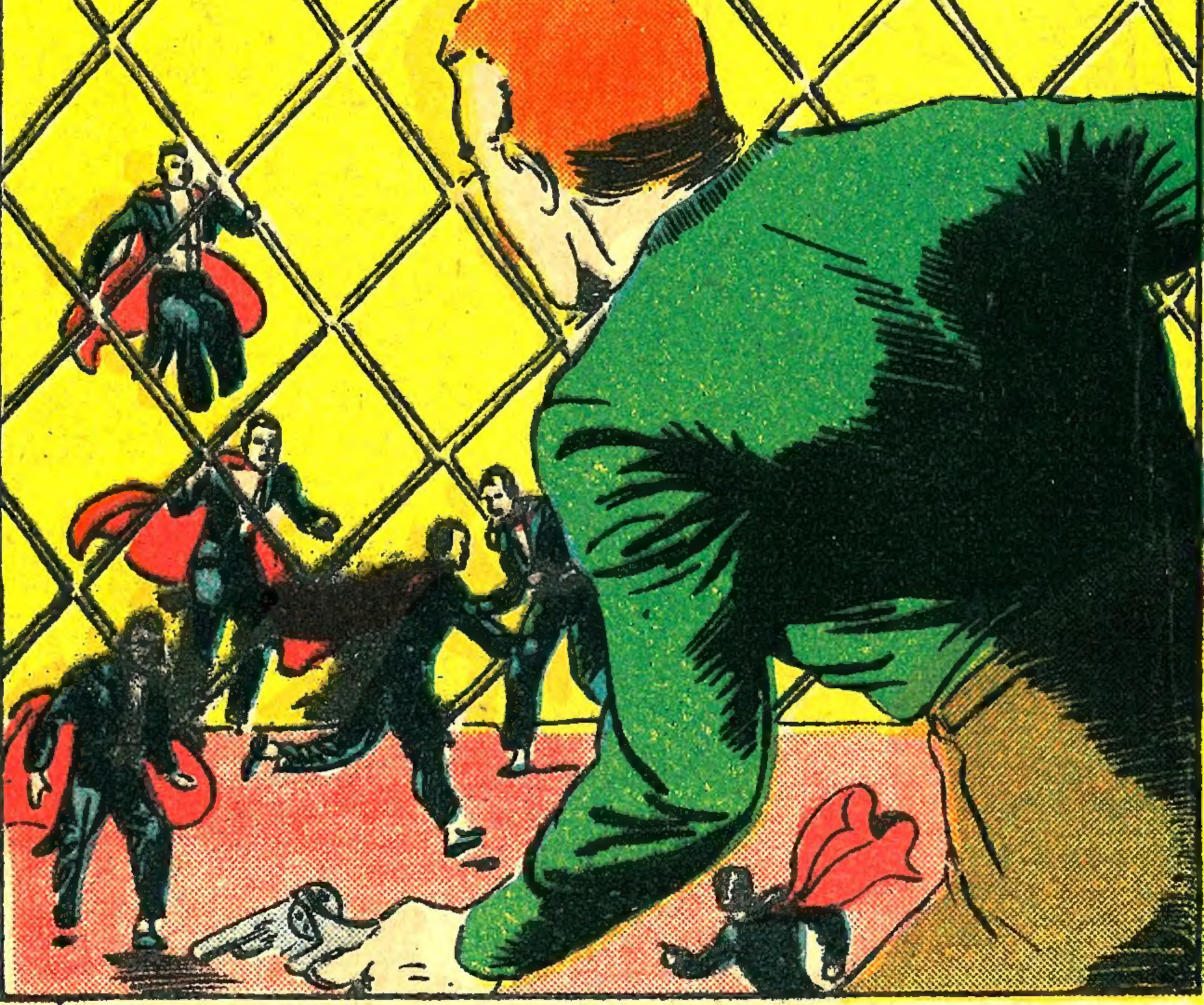
9

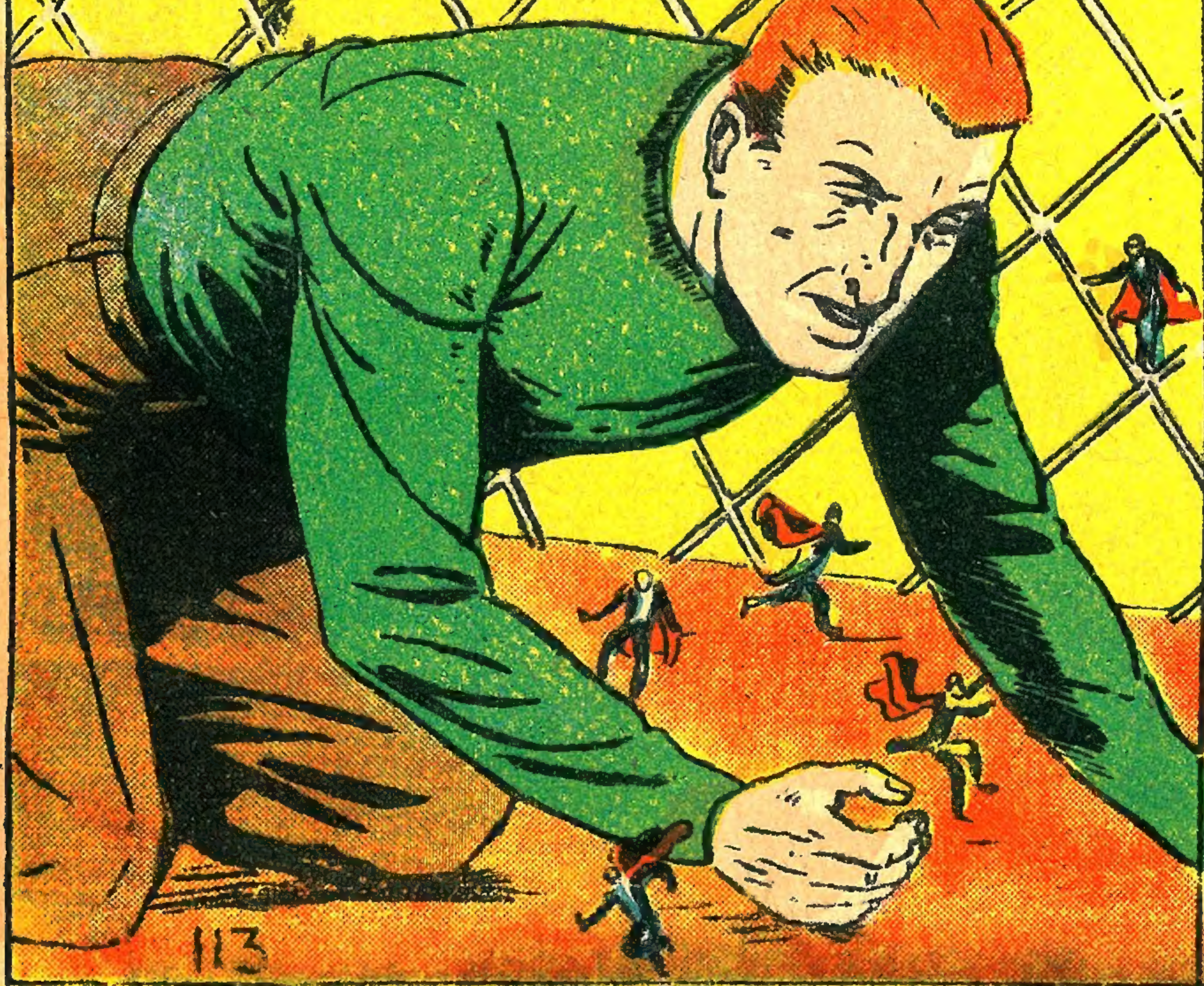
"ÇAT!!" DİYE BİR SES DUYULDU VE MANDRAKE İKİ
TANE OLDU.

BUNDAN SONRA HER PARÇA İKİYE BÖLÜNDÜ VE BİR
SÜRÜ UFAK MANDRAKELER ORTALIĞI KAP-
LADI.

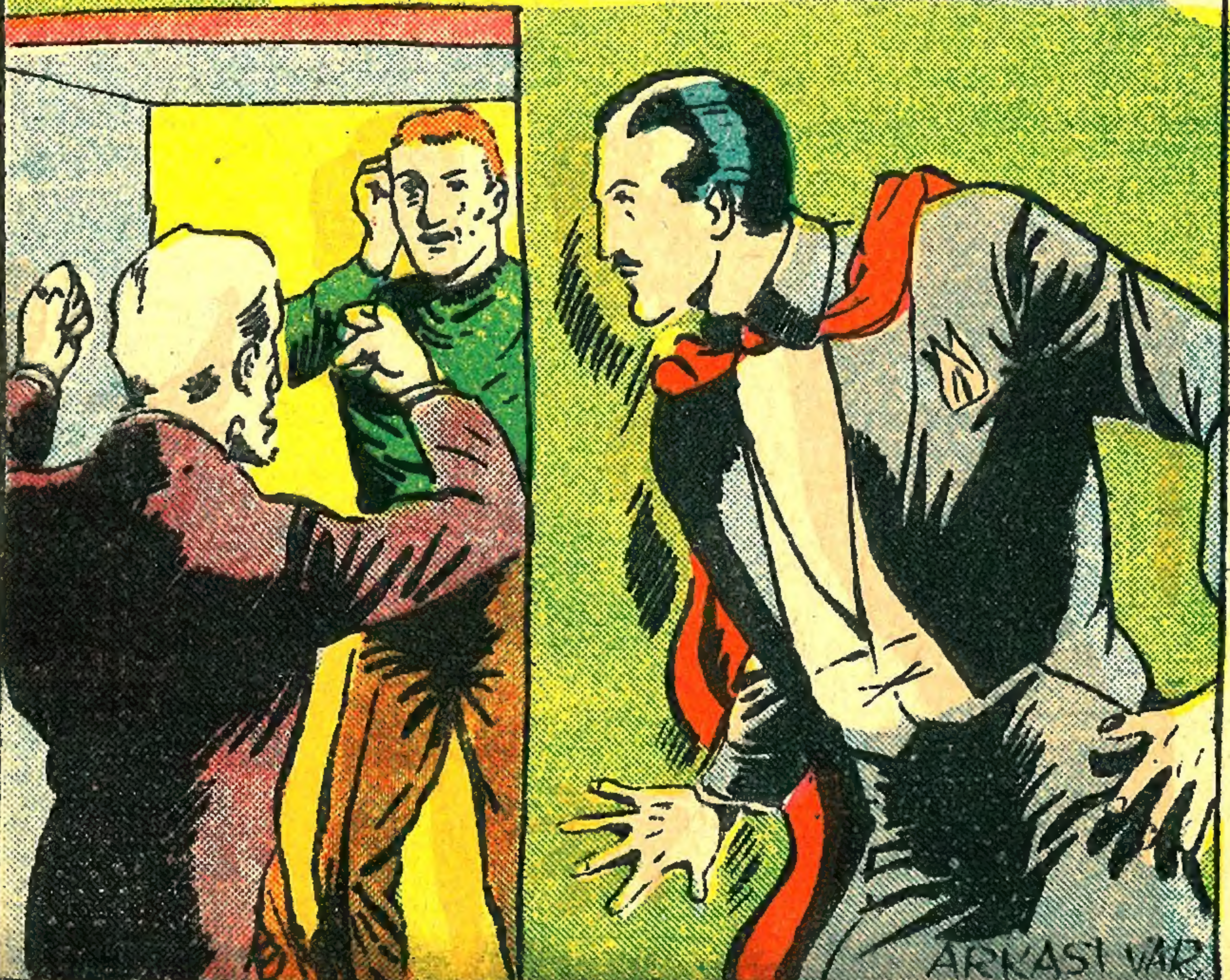

BEKÇİLER BU CIVA GİBİ UFAÇIK MAHLÜKLARI BİR
TÜRLÜ YAKALIYAMADILAR.

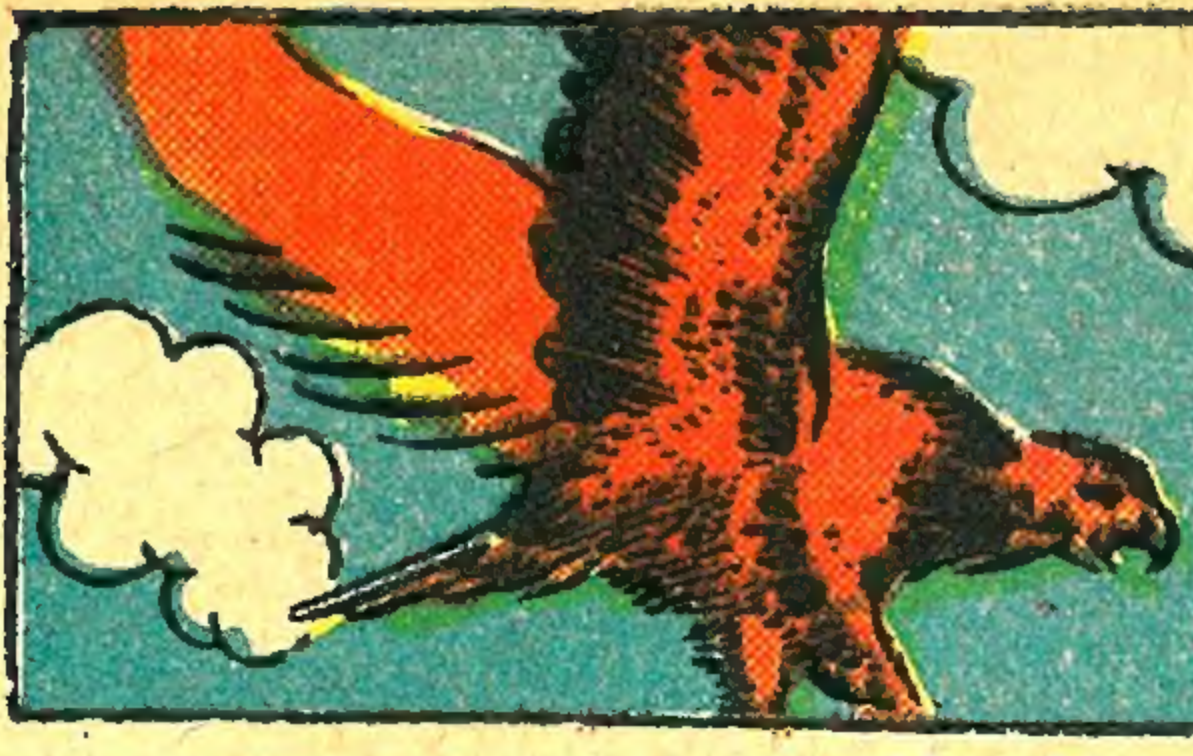

113

HAYDUTLAR MANDRAKEYİ YAKALAMAK
İÇİN BİRBİRLERİNE DÜŞTÜLER. BU
SIRADA BİZİM SİHİRBAZ OYUNLARI SA-
YESİNDE İSTEDİĞİNİ YAPİYORDU.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

MARGRİT UBALDONUN ORORAYLA KÖ-
NUŞTUGUNU DUYUNCA DUDAKLARINI İSİRDİ

YA H. DEMEK GÖRÜŞTÜNÜZ?..
NASIL ?!.. İYİ Mİ?

UBALDO'NUN YÜZÜNDE İZTIRAP ÇİZGİLERİ BELİRDİ

VALLAHI MARGRİT.. SANA BİR
ŞEY SÖYLİYİYİM Mİ ? BİRAZ
EVEL BEN SANA DOĞRUYU
SÖYLEMEDİM.

HAYRET!.. NE YE BUNU
YAPTINIZ ? HELE BANA
KARŞI.. BEN Kİ SANA
O KADAR YAKINIM..

HAKLISIN MARGRİT..
KUSURUMU AFFET..
FAKAT DEDİKODUDAN
KORKUYORUM NE YA-
PAYIM ?

BEN Mİ DEDİKO-
DU YAPACAKTİM?

VALLAHI İŞİN DOĞRU-
SUNU İSTERSEN..NE
YAPACAĞIMI BİLEMİYÖ-
RUM. HENÜZ ORORA
İLE KONUSAMADIM..
MEYDANDA YDK..

GARİP.. NE OL-
MUŞ ACABA?

YANI KAÇMIŞ.. BUNA İM-
KÂN VAR MI ? SİZİ ÇOK
SEVER GÖRÜNÜYORDU

ANLAMİYORUM.
BİR MANÂ VERE-
MİYDÜM.

HERHALDE SENİ SEVMİYORDU.
SEVEN KADIN KAÇMAZ..

EVİNİ ARADIM. KİM.
ŞULARINA SORDUM. KİM.
SE BİRŞEY BİLMİYOR

ESRAR DOLU BİR İŞ... SAKIN
BAŞKASINI SEVMİŞ OLMASIN?

BEN DE BUNLARI DÜ-
ŞÜNÜYORUM VE ONU NE
KADAR ÇOK SEVDİĞİMİ
ANLIYORUM.

43/2

MADENKİ ONU BU KADAR SEVİYOR
YAPTIKLARINI AFFEDİYORSUNUZ MS.
SELE YOK.. ELİMDEN GELSEYDİ
SANA YARDIM EDERDİM.

SENİ KENDİME YAKIN
BİR DOST TELÂKKİ EDİ-
YORUM. BENİ TESELLİ
EDİYORSUN.. SANA BÜ-
TÜN SIRRIMI AÇABİLİRİM

KİMSENİN BİRŞEY
DUYMUYACAĞINDAN
EMİN OLABİLİRSİN..

ORORA VE ANNESİ
BİR İSBİZ KÖYE YOR-
GUN ARGİN VARDILAR

YENİ LOHUSA.. ÇOCUK
UFAK.. ÇOK YORULDU
ZAVALLI..

FAKAT BURADA İSTİRAHAT
EDEBİLECEĞİNİZ KONFORLU
BİR YER BULAMI YACAKSINIZ

NE YAPALIM
RAHAT ETMEĞE
ÇALIŞIRIZ

SİZ BİLİRSİNİZ
AMA... BEŞ KİLO-
METRE ÖTEDE BİR
KÖY VAR. OTELİ İYİ-
DİR. ORAYA GİTSE-
NİZ

113/2

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 24

Salona gittiğimiz zaman doktor Celil bana sordu:

— Bu genç hasta kokainmandır. Böyle giderse üç aydan fazla yaşamaz.

— Biliyorum, dedim.

— Nereden buluyor bu kokaini?

— Bu bir para meselesi. Öteki hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Gayet sağlam bir bünyesi var. Fakat vücudünde bazı ilaçların terakümünü görüyorum. Tedavi eden doktoru derhal değiştirmek lâzım.

Sonra o bana bir sual sordu:

— Mollabeyin yanındaki genç kız torunu mudur?

— Hayır, zevcesi, dedim.

Doktor garip bir harekette bulundu. Sonra çekinerek bana sordu:

— Siz aileden misiniz?

— Hayır. Ben köşkte bir memur olarak bulunuyorum.

— Mademki bu aileden değilsiniz. Size söylemek vazifemdir. Gerek Mollabey, gerek oğlu bir kasit karşısındadırlar. Belki bu büyük servetin kendilerine intikalini tacil etmek isteyen varisler var. Belki de sadece bir cehalet karşısındayız. Kendilerini uyanık bulundurmak lâzım.

— Bu sözleri Mollabeye söylemenizi rica ederim.

Doktor tekrar Mollabeyin daire-sine çıkartıldı. Orada, benim yanımda bir doktor gözüyle hem kendisinin ve hem de oğlunun durumlarını ihtiyara anlattı. Mollabey yeğenini istedi. Fakat onun Raifin otomobiline binerek şehre indiğini haber verdiler. Mollabey onu habersiz şehre inmekten menetmişti. Benim yüzüme baktı. Benim içime garip bir şüphe girdi.

Doktor Celil biraz sert bir çehre takınarak:

— Eğer bir doktor yeğeniniz varsa bir an önce varisiniz olmağa kalktığınan şüpheniz olmasın efendim dedi. Oğlunuz üç ay içinde ya çıldırarak veya ölecektir. Size gelince, yaşınız icabı bir damar çatlamasına maruz bırakılıyorsunuz. Tansiyonunuz da kasten yükseltilmiştir.

Mollabey sapsarı kesilmişti. Bu sırada Sevimin ağlamağa başladığını görünce daha fena oldu. Yüzünden terler akıyordu. Doktor sözüne devamla:

— Oğlunuzun şimdiden bir akıl hastahanesine yatırarak bu korkunç iptilâdan vaz geçirilmesi gerekir, dedi.

— 22 —

Doktor köşkün önünde bulunan jiple Adanaya gitti. Ben Mollabeyin odasında idim. Bu anut ve kendi fikrinden başka kimseninkini kabul etmiyen adama nihayet tesir etmeğe muvaffak olmuşum. Elleri titriyor, soğuk terler döküyor:

— Emel Hanım, evlâdım haklısın, fakat ne yapayım. Bu civarda hakkımda pek fena sözler söyleneceğinden korkarak onu yanımdan savmamıştım, diyordu. Gelsin, ben ona yapacağımı bilirim.

İçime doğmuştu. Mütemadiyen pencerelere doğru bakıyor ve yolları gözlüyordum. Bu endişemi saklamadım:

— Korkuyorum, dedim. Bu vicdansız adam bütün kasitlerini

ortaya çıkartan doktor Celile bir tuzak kurmasın.

Mollabeyin maneviyatı iyice bozulmuştu. Sevimi çağırarak kocasının yanında kat'i olarak tenbih ettim:

— Beyefendinin yanına hizmetçileri bile sokmamak lâzım. Adnan Beyi de kilit altında tutalım. Beyefendi bir hafta sonra dilediği gibi hareket etsinler.

İlaçları alarak ortadan kaldırdım. Akşam oldu. Sevimle birlikte neşesiz bir yemek yiyorduk. Yemek salonu kapının üstüne raslıyordu. Motor sesleri duydum. Pek az sonra doktor telâşla yukarı geldi. Beti, benzi kül gibiydi:

— Kaza var, kaza, diye haykırdı. Jip uçurumdan yuvarlanmış.

Deli gibi oldum Aşağıya koştum. Raif kapıcı ile birlikte omuzlarından, kollarından tuttukları bir adamı içeriye getiriyorlardı. Yüzü ve beyaz gömleği kan içinde bulunan bu adamın doktor Celil olduğunu tanıdım.

Doktoru getirip odaya yatırdılar.

Yere şoför elbiseli birisini daha uzatmışlardı. Raif beni görünce:

— Hanımefendi, hanımefendi, diye haykırdı.

Bu bir feryattı. Hastayı yukarıya getirttim. Acele ile bir odaya yatırdık. Kendisini bilmiyordu. Yüzünde, başında çürük ve bereler vardı. Fakat vücudü sıcak ve nabızları sayılıyordu.

Bir an içinde köşkün içi alt üst olmuştu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da vakit kaybetmek istemiyordum. İlk işim:

— Raif, Adanadan bir doktor getir, çabuk ol, dedim.

Şoför telâşla:

— Şimdi hanımefendi, şimdi, diye haykırdı. Fakat doktoru ötekine bırakmayın.

Bu söz bana doktor Celilin bir kaste uğramış olduğunu bildirdi. O

ancak gitmişti ki Selim beyaz gömleğini giymiş, eline bir enjektör almış olduğu halde içeriye girdi. Onu görür görmez haykırdım:

— Dışarıya, dışarıya diyorum sana.

Yanımda Mariden başka kimse yoktu. Yaralı kendisini bilmez bir halde yatıyordu. Selim benim halimden korktu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra büyük bir hiddete kapıldığını anladım. Elinden enjektörü bırakarak üstüne doğru yürüdü. Elinde birden tabancası belirmişti. Bunu görünce Mari uzun bir çığlık koparttı. Selimin koluna sarıldı, ya kasten veya bu darbe ile silâh patladı. Kurşun odanın aynasını büyük bir gürültü ile yere serdi.

Mari adamın koluna bütün hırsıyla yapışmıştı. Bütün sinirlerim boşandı. Ben de atıldım. Selimle aramızda bir boğuşma başlamıştı. Yine bu sırada silâh sesini duyan Mollabey tıkana tıkana aşağıya inmişti.

Kendisinden geçmiş bulunan

sarıldı. İhtiyarı yere devirdi. Belinden bir kama çıkarttı. Eğer sigara iskemlesinin sapıyla bu bıçaklı ele bütün kuvvetimle vurmasaydım Mollabeyin göğsüne kama saplanacaktı.

Bileği kırılacak kadar acıyan ve bu acı ile haykıran Selim yine bana döndü. Mollabey yattığı yerden:

— Vur Emel, vur, diye haykırıyordu.

Zaten başka çare kalmamıştı. Küçük tabancayı çektim. Selim bunu görünce odadan dışarıya fırladı. Mollabey:

— Bırakmayın, bırakmayın, diye bağırdı.

Fakat Selim koşarak merdivenleri inmiş ve köşkten çıkıp gitmişti.

Bütün bu kör döğüşü pek kısa bir zamanda olmuştu. Odanın içi yangın yerine dönmüş bulunuyordu.

Bütün bu gürültülere rağmen Doktor Celil hareketsiz yatıyordu. Gözüm tekrar ona ilişti. Başındaki bir yaradan durmadan kan akıyordu. Beyaz gömleğinin bir tarafı da daima kanla ıslanıyordu.

Benim yerimde bir başka kız olsaydı, muhakkak düşüp bayılırdı. Fakat dişimi sıktım, yaralının yanına gittim.

— Mari, pamuk getir, iyot getir, alkol getir, dedim.

İstediklerim geldi. Doktorun ceketini, gömleğini keserek çıkarttık. Sağ tarafında büyükçe bir yara vardı. Oradan kan akıyordu. Önce buraya iyotlu bir tampon koyduk. Sonra başındaki yarayı temizleyip güzelce sardık. Yüzünü, pıhtılaşan kanları temizledik.

Zavallı genç sapsarıydı. Bir aralık:

— Anne, diye inledi.

Bu ses bana çok dokundu. Hıçkırmağa başladım. Mari de ağlıyordu. Mollabey:

— Neye ağlıyorsunuz, diye şikâyet etti. İnsanı delirtmeyin.

Âsabımın sakinleşmesi için ağlamağa ihtiyacım vardı. Mari bana eter koklattı. Yüzümü, gözümü yıkadım. Yırtılan elbisemi değiştirdim. Tekrar yaralının yanına geldim. Mollabey oradaydı. Bu hercümerçten pek korkmuş olan Sevim bir koltukta yarı baygın yatıyordu.

Mari bir başka hizmetçinin yardımıyla odayı temizledi. Lüzumsuz eşyayı çıkarttı. Bu sırada saat gece yarısını geçmişti.

Adanadan getirilen doktor sabaha karşı ancak gelebilmişti. Yaralıya serum yaptı. Fazla kan kaybettiğini, fakat durumunda bir tehlike olmadığını bildirdi.

Ona Jipin şoförünü de muayene etmesini söyledik. Yeni alınan bu gençte ufak bir iki sıyrıktan başka bir şey bulunmamış. Doktor:

— Belki de korkudan bayılmıştır. Üstünde hiçbir yara ve tazyik eseri yok, dedi.

Sabaha pek yorgun çıktık. Böyle işlere alışık olmıyan Sevim âdeta hastaydı. Mollabey de geçirdiği korku ve heyecan yüzünden yatıp kalmıştı. Benim de istirahat ihtiyacım vardı.

(Arkası var)

BU ŞEYTAN HERİFİN ELİNDEN NASIL KURTULACAĞIM. ROZİTA BUNU BİLMEZ.

50

ADALAR KRALİÇESİ

BENİ ÖLDÜRMEYE Mİ YOKSA KURTAR MAYA MI GELİYORLAR?

BİR IŞIK..

O DELİK KAFI.. DÜŞ ÖNÜME.. KRALİÇA HAKİKATEN BURADA MI GÖRELİM.

DÜNYANIN EN FENA İNSANISIN FAKAT SENDEN KORKMUYORUM.

MAJESTE SİZİ ÇOK ŞÜKÜR DİRİ BULDUM

ATMACA RE. İŞİ! SİZİ AL LAH GÖNDER Dİ

KADIN JOFREYİ GÖRÜNCE DEHŞETLE ATMACA REİĞİN BOYNU NA SARILDI.

BU ADAMIN İŞİ NE ?

BENİ ÖLDÜRMEK İSTEDİ. BECE. REMEDİ. ALÇALMAK İSTİYOR BE. CEREMİYOR. TIYNETİNDE YOK..

BENİM EN İYİ ARKADAŞIMDIN. SANA İTİMAĞIM VARDI. HALBUKİ SEN BAYAĞI BİR İNSAN GİBİ HAREKET ETTİN..

ÇEK KILICINI BAKALIM ALLAH SENİN GİBİ BİR İNSANIN YAŞAMA. SINA RAZI OLACAK MI?

MÜCADELE BÜTÜN HARARETİYLE DEVAM EDERKEN KRALİÇA HEYECAN İÇİNDE SEYREDİYORDU.

ŞU HERİFİ BEN GE. BERTEYİM.

HAYIR MAJESTE BEN BUNA RAZI DEĞİLİM.

ARKASI VAR

En Büyük Dert

Yazan: M. YAMAN

Üç yaşlı adam, Hüsamettin, kabızmal İhsan, Bican efendi gazine oturmamış, denize karşı çay içiyorlardı. Öğle sıcağı olduğu için daha müşteriler gelmemişti. Bir köşede de otuzuna yaklaşmış, yoksul sınıftan Ahmet oturuyordu.

Kabızmal içini çekti :
— Allah dert verip de derman aratmasın, dedi. Şu midemdeki ülser bir türlü geçmedi. Arasına öyle sancılar çekiyorum ki gözüm dünyayı görmüyor.

Hüsamettin :
— Bu seninkisi de dert mi? dedi. İnsan dünyaya geldiği gibi gidecektir. Her doğan mutlaka ölür. Hem sen zengin bir adamsın en iyi doktorlara baktırıyorsun. Elbet de geçecek. Senin yerinde olsam bunun için tasa çekmem. Bak benim derdim seninkinden çok büyük. Veresiye şu kadar mal verdim, bir türlü tophıyamıyorum. Yakında iflâs edeceğim. El elde, baş başta. Çoluk çocuk ortada kalacak.

Bican efendi söze karıştı :
— Biriniz hastasınız, doktora tedavi oluyorsunuz. Zaten insan ölse de bir ke-re ölür. Diğeriniz de torun sahibi olmuş, kızını evlendirmiş, adam. İflâs etsen ne çıkar. İlle para diye ne çırpınıp duruyorsun. Bunlar dert değildir. Dert böyle olmaz.

Hüsamettin sordu :

— Dert nasıl olurmuş yahu? Hastalıktan, iflâstan büyük dert olur mu?

Bican efendi :
— Elbette, dedi. Dünyada en büyük dert bir kız evlât sahibi olmaktır. İki arkadaşı birden :

— Amma da yaptın haa! dediler, O izaha girişti :

— İkiniz de talihli adamlarsınız. Kızlarınızı evlendirdiniz. Bakın benim Nevnim on sekiz yaşına geldi. Nazik kız, hanım kız, nazlı kız. Sultanlar gibi güzel. Bu yaşa kadar prenses gibi baktım. Şimdi kurbanlık koyun gibi bekliyor. Böyle bir çocuğu kalk elin katırına ver. Döver, söver, eziyet eder. Buna baba yüreği nasıl katlanır. Bir de oğlum var ama onu hiç düşünmüyorum. Nasıl olsa erkek. Başının çaresine bakar. Kendisini kurtarır. Fakat kız öyle mi? Zavallı masumu kime vereceğim? İyi bir kısmet bulmadan öleceğim diye ödüm kopuyor. Bu zamanda kime güvenirsin. Rahatım, huzurum kaçtı. Geceleri gözümde uyku girmiyor.

Bican efendinin gözleri dolmuştu. İki arkadaşı birden :

— Hakikaten kız evlâdı sahibi olmak en büyük derttir, dediler. Çok şükür bizim talihimiz varmış. Birer helâl süt emmiş koca bulup verdik. Bu zamana kadar bir dırıltı çıkmadı. Darısı senin başına.

Bican efendinin gözleri döpdlüydu. İçini çeke çeke derdini dökmeye devam etti.

O akşam adamcağız evine gittiği zaman karısı şaşırıldı :

— Nevin nerede? Hastayım, gelsin diye haber yollamıştın.

— Kim? Ben mi? Aman ne diyor-sun kadın!

Kadın telaşla anlattı. Şöyle otuzuna yakın bir erkek gelmiş. Baban kahvede hastalandı, seni istiyor. Bizim eve götür-dük, demiş. Kız da fırlayıp gitmiş.

İşin içinde iş vardı. Zavallı Bican efendi deli gibi sokağa fırladı. Önce kahveye, sonra karakola koştu. İki kafadarı da peşinden. Tahkikat, tetkikat, kadının tarifinden de eve gelenin Ahmet olduğunu anladılar. Koştular evine. Yanlarında hem komiser, hem muavin, hem de iki

polis vardı. Ev sarıldı. Ahmedî kapıya çağırıldılar. Komiser yakasına yapıştı :

— Nevin nerede?

Ahmet hiç şaşırmadı :

— Burada, dedi. Bizde.

— Neye sizde oluyormuş? Sen onu kandırıp kaçırtmışsın.

Ahmet içini çekti :

— Ben bunca senedir namusumla yaşadım Komiser Bey. Kimsenin malına, canına, namusuna kastetmedim.

Bican efendi sabırsızlandı. Zaten muavin eve dalmış, kızı gözleri yaşlı bir köşede bulmuştu. Ahmedin anacığı da titreyip duruyor :

— Yarın öbür gün iki elim yanıma gelecek. Oğlum bu kızcağızın eline elini sürmedi. Yalnız alıp buraya getirdi, diyordu.

Nevine soruldu. İki gözü iki çeşme ağlıyarak :

— Ben babam için korktum, diyor-

du. Onun hasta ve dertli olduğunu söyledi bana. Hemen geldim. Burada bana hiç de fena muamele etmediler. Geldi, gelecek diye bekliyordum.

Komiser tekrar Ahmedin yakasına sarıldı :

(Devamı 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

10

FAKAT SİZ
GENERALSİNİZ
RÜTBENİZ BÜYÜK

PEKİ TEK
LİFİNİZİ
KABULE
DİYORUM

YAKLAŞ..

İHTİYAR, TOPÇUYA EMİR
VERDİ.

TOPÇU YAKLAŞTI. İHTİYAR YÜZ
BAŞININ GÖĞSÜNDE SALLANAN
MADALYAYI ÇEKTİ ALDI VE TOP-
ÇUNUN GÖĞSÜNE TAKTI.

ŞA..
ŞA..
ŞA..

ŞA..
ŞA..
ŞA..

DENİZCİLER GENERALİN
BU HAREKETİNİ YASA...
DİYE ALKİSLADILAR.

ŞİMDİ BU ADAMI KUR-
ŞUNA DİZİN

.. TOPÇU ERİNİN SEVİNCİ YARIDA
KALDI. İHTİYAR YOLCU SERT BİR
EMİR VERDİ.

BU ERİN UFAK BİR İHMALİ
GEMİYİ BATIRABİLİRDİ. HELE
DÜŞMAN KARŞISINDA OLSAYDI
MAGLUP OLMAMIZA
SEBEP OLURDU.

KAHRAMANCA HAREKETİNİ
TAKDİR ETTİM. İHMALKÂR
LİĞİNİN CEZASINI ÇEKE-

CEK ŞİMDİ
BU SİZE
DERS OL-
SUN.

HAYDİ.. VERİ-
LEN EMİR
YAPIN..

GÖĞSÜNDE PARLAK MADALYA
PARLIYAN ER BÖYNÜNÜ BÜKTÜ.

KONT BERTELO EMİR VERDİ.
İKİ ER ANBARDAN BÜYÜK
BİR BURANDA BEZİ GETİR-
DİLER.

ÇAVUŞ, DENİZ ERLERİNDEN ONİKİSİNİ
AYIRDI. TOPÇU ERİ GİK DEMEDEN OR-
TALARINA GEÇTİ.

PAPAZ, ERİN GÜNAHINI ÇIKARMAK
İÇİN YANINA YAKLAŞTI. ARKASI VAR.

FIRTINA KAPTAN

5

SENİN EDEPSİZ LİĞİNDEN BÜTÜN KORSANLAR YAKA SİLİYOR

VAY... KEKLİĞE BAK...

IV KÖR GÖZLÜ KAPTANIN FAZLA KONUŞMASINA TAHAMMÜL EDEMİYOR. DEMİR GİBİ, ÇELİK GİBİ BİR YUMURUK İNDİRDİ.

DÖVÜŞ KISA SÜRDÜ. KARLİNİ YERE SERİLDİ

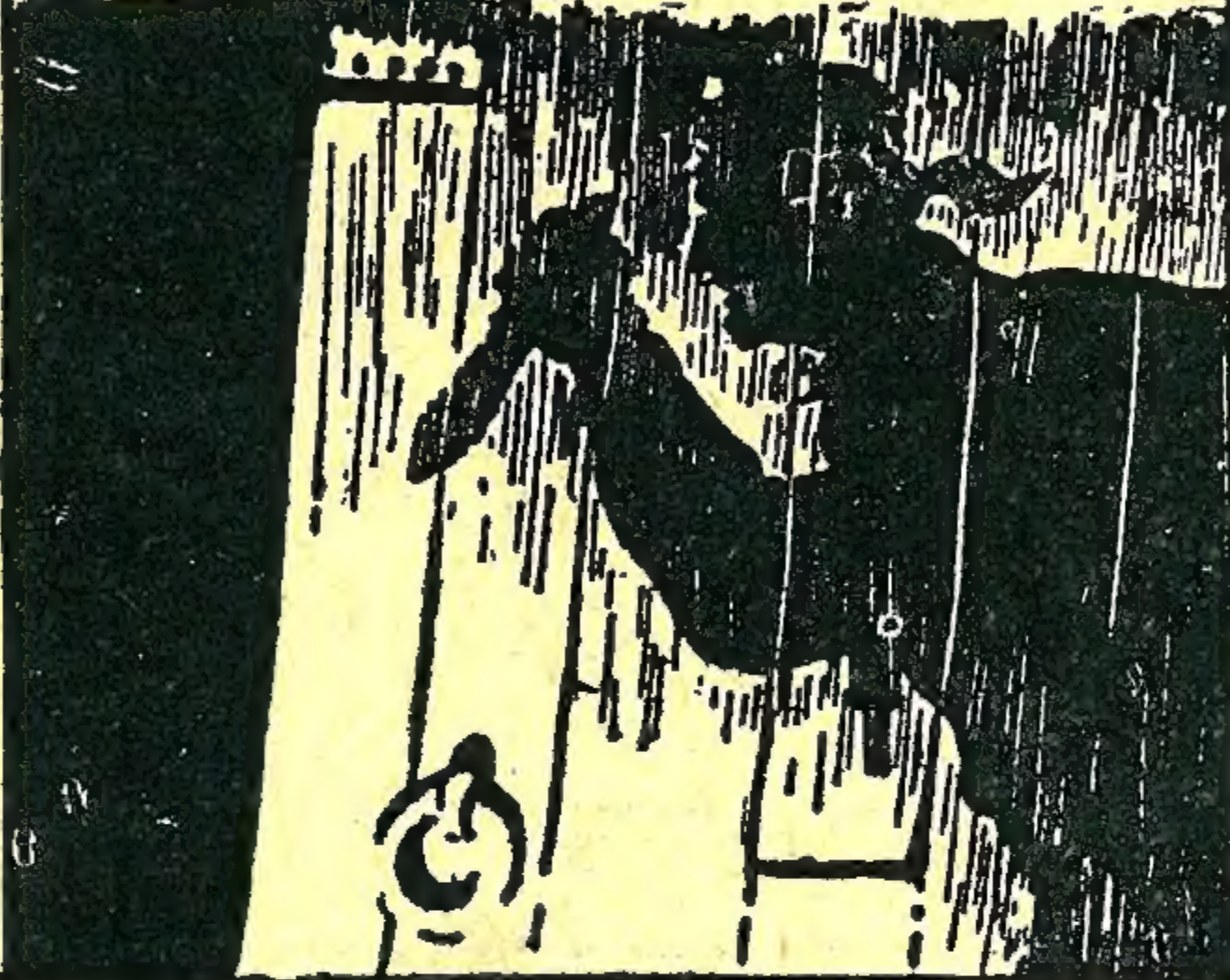

GÖSTERİRİM BEN SANA...

AFERİN... HEYİMİZ KARLİNİYE DİŞ BİLTİYOR, FAKAT BUNU YAPAMIYORDUK SENİ.

BU SIRADA ELİ BİÇAKLI BİR GÖLGE YAVAŞ YAVAŞ İNE YAKLAŞTI.

BİRİ GE-LİYOR

FARKINA YARDILAR.

GELEN KARLİNİYDİ İV BİLEĞİNDEN YAKALADI

IV KORSANLARIN GÖZÜ ÖNÜNDE GEMİNİN KAPTANI KARLİNİ'Yİ DENİZE ATTI

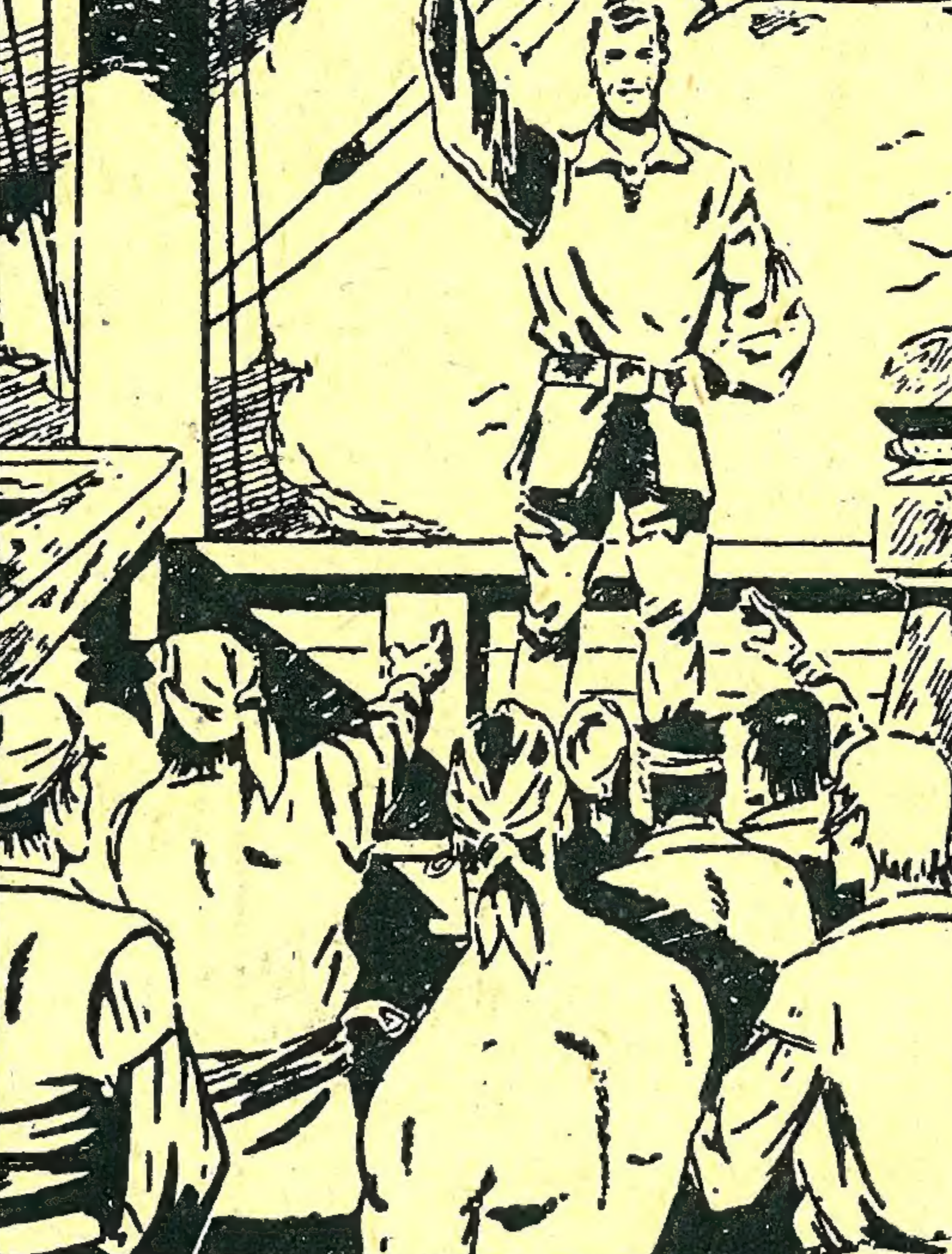
BIRAK... BIRAK O ELİNDEKİ BİÇAKI... YOKSA

BİZİ BU HERİFTEN KURTAR. DİN... SENİN KULUN KÖLEN OLURUZ... BİZİM REİSİNİZ OL...

MADENKİ ÖYLE İSTİYORSUNUZ. KABUL EDİYORUM... YALNIZ BİR ŞARTLA... BUN. DAN SONRA ÇAPULCULUK YOR. KRAL İÇİN ÇALIŞACAGIZ. KRALIN KORSANLARI OLACAGIZ

MEKSİKAYA GİDECEĞİZ. EĞER İŞLER TIKIRINDA GİDERSE ALTIN DOLU KOÇA BİR KALYON ZAP. TEDECEĞİZ

İYİ HDS AMA KRALIN HAZİNESİ ALTIN DOLACAK DİYE BEN NEYE KENDİMİ HARCİYAYIM?

SANKİ BEN DARDA KALIR. SAM KRAL ÇIKARIP BANA AL PAKO, ŞU BEŞ KURUŞU SIKINTINI SAV, MI DİYECER?

ARKASI VAR.

EN BÜYÜK DERT (13. sayfadan devam)

— Anlat bakalım, dedi. Nedir bu yaptığın?

Ahmet ağlamaklı bir sesle anlattı:

— Ben talihsiz bir insanım. Bu zamana kadar ne iş tutmuşsa bir türlü sıvırlımedim. Uzaktan komşumuz olan Nevini de sevip duruyordum. Bugün kahvede Bican efendi arkadaşlarıyla konuşurken bir kız evlâda sahip olmanın en büyük dert olduğunu söylüyordu. Hem şu adamcağızı derdinden kurtarayım, hem de benim derdimin dermanı bulunsun diye Nevini alıp bize getirdim. Dil dö-küp, sel gibi ağlayıp işi anlatmaktan başka suçum yok.

Komiser Nevine baktı. Sonra:

— Burada bizi ilgilendiren vukuat yok, dedi. Bu işe Rüfâiler karışır.

Komiser iyi gören bir adammış. Çünkü Bican efendi hakikaten hayırlı bir damada sahip oldu da derdinden kurtuldu.

SON TEDBİR

(6. sayfadan devam)

içindeki Derek Walton'un cesedi Kent'te kendisi için hazırlanmış çukurda istirahatete erecekti.

Walton'un ortadan kayboluşuna kolay bir izah çaresi vardı. Gırtlığına kadar borçta olan memurların zimmetlerine geçirdikleri para veya kıymetli taşlarla firar ettikleri ilk defa görülmüyordu. Gazetelerden, bu vaka hakkında yürütülen muhtelif tahminleri okumak herhalde Ted Barclay için eğlenceli olacaktı.

Ancak kendi kafasında bir takım şüpheler yer etmeğe başlamıştı. Acaba gazeteci, polis memuru, şoförü ve hamal onu gördüklerini hatırlıyabilecekler miydi. Hepsinin birden hatırlaması imkân dahilinde olduğu gibi hiçbirinin aklına gelmemesi de mümkündü. Son bir tedbir daha olsa acaba nasıl olurdu?

Bu düşünceler kafasında dönüp dururken tam karşısında oturmakta olan ihtiyar kadın gözüne ilişti. Kendi valizi de kadının üstündeki filede onunkiyle yanyana duruyordu. Aniden bu iki bavulun birbirinin aynı olduğunu farketti ve kafasında çıkan şimşek gibi bir fikir onun son bir tedbir daha almasına sebep oldu.

Tren New Station'a gelince hiç tereddütsüz ihtiyar kadının valizini aldı ve gara indi. Kadının işi farkedip arkasından geleceğini umuyordu.

Ümidi boşa çıkmadı. Biraz sonra arkasından kadının telaşla gelen sesini duymuştu. Hemen döndü. Kadın:

— Ne dersiniz beyefendi. Yanlışlıkla benim valizimi almışsınız, dedi.

Barclay rolünü oynamaya başlamıştı.

— Ne münasebet. Diye cevap verdi. Valiz benimdir. Yanlışsınız var.

Kadın mızıldanmaya başlarken üniformalı bir gölge yanlarına gelmişti. Barclay istediğinin olmasından memnun bir halde:

— Bu kadın beni valizini çalmakla itham ediyor dedi. Halbuki zavallı kadının böyle bir iddiası yoktu. Güç halle bunu anlatmaya çalışırken, iki valizi dış görüşlerine bakarak birbirinden ayırtmeğe imkân bulamayan polis:

— Müsaade ederseniz birini açalım dedi. Kime ait olduğu meydana çıkar.

Barclay:

— Bence mahzur yok diye cevap verdi.

Polis valizlerden birini açtı. Gar lâmbasından gelen ışığın altında valizi ağız ağıza doldurmuş olan karmakarışık mücevherat ve üzerinde ihtiyar kuyumcu Mallard'ın beyaz saçları yapışık olan kanlı bir bıçak aydınlandı.

Kalb Kalbe Karşıdır!

ARTIK SEN BENİM DEĞİLSİN
BU NE ACI SÖZ!..

Kader bu Corc.. Bob sana
birşeyler söyledimi?

Bob Avrupadan
dönmedi onun
bindiği Tayya-
re denize
düştü..

Demek ki sen onun için evlen-
din.. Bir zamanlar bana demiş-
ti ki...

Ne demisti?
Flora!..

O YAPTIK-
LARINA
GÖZYUM-
DU.
ŞİMDİ
CORCA
RUDİNİN
DOĞUMU-
NU BİLDİR-
MENİN
ZAMANI
GELMİŞTİ.

BU SİRALARDA KAPI AÇILDI..

Tahmin Ettim, Antonyo bana dün
Bir italyan kızının gelip seyi...
Aradığını söylemişti..

VIOLET ESKİ
HAPİSHA-
NE ARKA-
DASINI GÖ-
RÜNCE SAP-
SARI KESİ-
LİR.

Affedersin Violet! Fena
şeyler getirme Aklına bun-
ları ben sana Anlatırım
sonra...

Böyle rol yapma! canımı
Sıkıyorsun Corc!

Senin canını daha sı-
kacak bir edamı takı-
nayım istiyorsun?
Peki öyleyse. Derhal
eve git. Beni orada Bekle!
Benim saklıyacak birşeyim
yok!

Demek seni bu-
rada bir şıllık-
la yalnız bira-
kayım ha!!

Violet, Sana gitmeni emre-
diyorum. Yoksa kapı dışarı
ettiririm.

Dur
Corc...

FLORA BİR MÜDDET BU SAHNEYE
BAKA KALMIŞTIR. O GÖZLER,
O SES KENDİSİNE YABANCI
GELMEMEKTEDİR.
BU GEÇEN GÜN OTOMO-
BİLDEN İNEN KADIN DE-
GİL MİYDİ? TAMAM
FAKAT... ONU DAHA YA-
KINDAN TANIMASI
LAZIMDI. SAYONA
HAPİSHANESİNDE
HÜCRE ARKADAŞI
VIOLET GRAYDIR.

BİNBİR ROMAN

ALLAHIM!..

Galiba eski bir arkadaşınızı buldunuz... Haydi söyleyin bakalım?

Nasıl Sen onu Tanıyormusun?

Muhakkakki Core onun hapis yattığını bilmiyordur. Eger bunu söylersem ondan nefret edebilir.

YENİ BİR FİKİR DAHA...

Ama bende Hapiste yattım! Yalnız benim durumum başka idi.. Bir masum dum! Hayır bunu söyleyip onların Saade'ni yıkmamalıyım...

HERHA
METİ BİR
KERE
DAHA
GALEBE
ÇALAR.

Hayırtanı
mıprum.

Çok şükür bir iftira
atmadınız. Ne işe yarar
mıyalım. Core bina-
kalım da gitsin!

CORCLA FLORA GÖZLERİYLE
ANLAŞIRLAR.

Evet. Ben gideyim.
Allah ısmarladı Core.

Güle
Güle

Videt Gray! onun karısı!
Allahım ne müthiş bir
şey. Daha şimdiden
onu aldatmağa başla-
mış! Otomobilden iner-
ken ne demişti bakayım?
King Klüpte...

Oh, Baron Kap-
rinski sizde
buralara ge-
lirsiniz?

ÖĞLEDEN SONRA KING KLÜPTE-
Kİ DÂNSLI ÇAYDA...

Sizi gördüğüme çok mem-
nunum Bayan Ferraski!
Kocanız Nasıl?

113/
2